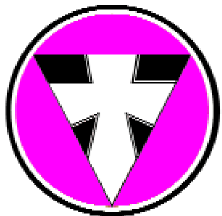

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 26 липня - 1 серпня 2005 року № 30 (90)

ІСПИТ НА ПАТРІОТИЗМ

БІЛЬШІСТЬ ЧЛЕНІВ КОМАНДИ В. ЮЩЕНКА СКЛАСТИ НЕ СПРОМОЖНА

Я один з кримських українців, яких ще не побачив кримський прем'єр Матвієнко. Єдину українську газету в Криму «Кримська світлиця» вже не видають. А коли оформляєш передплату на «Націю і державу», з тобою говорять крізь зуби. Або спробуйте відправити вітальну телеграму на Львівщину українською мовою. Вам у п'ятницю скажуть, що телеграма надійде аж у вівторок...

Добре повинно бути в Україні всім: і росіянам, і євреям, і всяким іншим нацменам. Але добре повинно бути, в першу чергу, нам, українцям. А я, як українець, себе добре не почуваю. Скрізь примушують говорити російською, навіть інспектор ДАІ просить в протоколі про порушення написати, що я прошу судове засідання вести російською мовою. Порушення моїх конституційних прав? Ні, - в Криму це просто норма. Потрібно домагатись перемін? Згоден. Потрібні патріоти? Їх у Криму мало. І навіть патріотам потрібна державна підтримка. Якщо виставляти оцінки за п'ятибальною системою за іспит на патріотизм, то моя точка зору така: Ющенко – 4; Тимошенко – 3; Тарасюк – 4; Гриценко – «незадовільно»; Івченко – «відмінно».

Поясню. Представники Ющенка в Сімферополі і Севастополі як українські патріоти не варті доброго слова. На українську газету в Матвієнка грошей не знайшлось, в той час як на промосковські видання виділили аж 3 мільйони. Ющенко нарахував в Криму 400 тисяч українців. Матвієнко не побачив жодного. Я думаю, що кримські українці також свого часу не побачать такого «видатного» політика. Ця людина не має прихильників ні з московського, ні з українського оточення.

Ющенко по своїй суті дуже порядна людина. Коли він рахував чужі мільярди, до його рук не пристало нічого. Порядність Віктора Андрійовича нічим крити. Але не зрозуміло мені, навіщо Віктор Андрійович почав ставити експерименти з малим бізнесом? Багато хто не витримав, закрився, перереєструвався, перейшов на невигідну схему роботи. Це все, як на мою думку, було зайвим, адже малий бізнес всіма силами підтримав Ющенка на виборах. Що стосується Тимошенко, я не зовсім розумію, як доросла людина, керівник уряду може обіцяти дешеві ціни на м'ясо, а ці ціни наступного дня виростають удвічі? Сеанси телегіпнозу проходять, а в реальному житті нічого не змінюється на краще.

Помаранчевий міністр оборони дбає акурат про повне роззброєння держави і військово-морського флоту. Навіть той факт, що його влаштовує присутність на посаді командувача ВМС адмірала Князя, вже свідчить про те, що Гриценко дбає за могутність російського флоту, роззброюючи свій власний. Збоку він виглядає як нерішуча, некомпетентна людина, чимось нагадує представника Центральної Ради вісімнадцятих років минулого століття.

Виявляється, можна знайти порозуміння і з грізним міністром МВС. Суркіси (за даними газет) після чоловічої розмови і 20% акцій київського «Динамо» прекрасно порозумілися з принциповим міністром. І взагалі, на всі страшилки з заведенням всяких кримінальних справ Янукович, наприклад, чихати хотів. А про Шуфрича прошелестіли, що під час своїх виборів він виборцям давав хабарі, й забули. Йому це навіть смішно. Смішна також історія з Бакаєм, якого затримують і тут же... не віддають українському правосуддю. Руки в цього правосуддя закороткі. Треба рахуватися з «вічним стратегічним партнером». Не смішіть людей!

Як справжній громадянин, патріот, і, зрештою, просто як мужня людина проявляє себе Олексій Івченко. Його вчинки і прийняті рішення свідчать про те, що він справді дбає за державу. А мається на увазі енергетична незалежність України від жорстокого північного монстра, який погрожує закриттям кранів, подібно, як убивця-терорист тримає ніж на горлі жертви.

Цей справжній українець цілком спокійно і виважено пояснює, що Україна також впливає на ситуацію - по українських трубах може газ на Захід і не поступити. А тоді почнуться неустойки, скандали, міжнародні суди на рівні Європи. А в найближчі 20 років, як стверджують фахівці, Україну ніяк не обійдеш. І з'явилися люди із слабкими нервами - нібито вже пора готувати пічки-буржуйки на зиму, газу нібито не дістанемо. Дістанемо. Газу, який видобуває сама Україна, цілком вистачить для потреб громадян. А великим заводам великих олігархів слід самим подбати за те, як розраховуватись за промисловий газ, а не поглядати в бік бюджету. А розраховуватись за газ можна і грішми. Але це не всім подобається, навіть Тимошенко. Через посередництва можна збагачуватись. $750 мільйонів економії, відсікаючи всілякі бартери і встановивши ціну за 1000 кубів $44 замість $56 – ось що таке Олексій Івченко. Так було розкрито одну із схем, як крались у держави гроші, і видно, кому конкретно це не подобається. А росіянам як не подобається прямий розрахунок! Але симптоми холуйства вже спрацювали, вони (симптоми), як безумовні рефлекси, вироблені століттями у малоросів. І потягнулись кінахи з порошенками і литвинами до Москви вибачатись. Такі «дипломати» вже 300 років прогинаються перед москвинами.

Нам би побільше таких патріотів, як Олексій Івченко. Нація тоді прозріє, зрозуміє, що ми можемо самі, без вказівок „старших братів" і без боговибраного народу давати собі раду. Такі, як Івченко, потрібні і в Донецьку, і в Криму, і в Луганську, і в Дніпропетровську. В Дніпропетровську тоді не роздумували б, який пам'ятник і де поставити колонізаторці України Катерині ІІ.

Потрібно створити шкільні й інститутські програми з правдивою українською історією, де показати справжню роль ОУН-УПА. Чомусь патріот з Австралії Юрій Борець-Чумак власним коштом знімає кіностврічки про героїчну ОУН-УПА, а наш новий Президент і уряд взагалі нічогісінько не роблять у цьому плані. А стрічки Чумака в прокат не пускають. Я, наприклад, хотів би подивитись, а їх немає.

І взагалі, в нашого Президента герасимовці більш шановані, ніж юхновці. Ветеранів Юхновського ніколи не видно біля Президента і його оточення, зате на всю країну показували роздратованого Герасимова, який за Ющенка складав сценарій параду на 9 травня.

СУШИМО СІНО, ПАНОВЕ РЕВОЛЮЦІОНЕРИ

Чи буде Майдан-2 – покаже тільки його величність Час

стор. 2

ТЕРИТОРІЯ, ВІЛЬНА ВІД УКРАЇНСЬКИХ ЗАКОНІВ

Якого ще Вашингтона нам чекати?

стор. 3

КРОК НАЗАД

Ним, у порівнянні з Декларацією про державний суверенітет України, є Конституція України

стор. 4

ОДВІЧНА ПІСНЯ КАРПАТ

Жодним словом не згадано в Карпатах Степана Бандеру, Романа Шухевича...

стор. 5

ГЕРОЇ БОРОЛИСЯ ДО КІНЦЯ

Це сталося 55 років тому в селищі Товсте Заліщицького району на Тернопільщині

стор. 8

нація і держава
26.07 – 01.08. 2005 р.

ВАЖЛИВО

◈ **В Україні вже намолочено 11,5 млн. тонн зерна**

Середня врожайність зернових на сьогодні – 25,5 ц/га, пшениці – майже 28 ц/га. Темпи збиральної кампанії удвічі вищі проти жнив-2004.

◈ **ДАІ померла, хай живе ДСБДР**

Президент В. Ющенко підписав указ про ліквідацію Державної автоінспекції. Тепер її структурні підрозділи будуть реорганізовані в Державну службу безпеки дорожнього руху (дорожню міліцію) та патрульну службу МВС України.

◈ **Шило на мило**

Чільники всіх регіональних митниць написали заяви про переведення їх на посаду першого заступника. У такий сумнівний спосіб виконано доручення Президента замінити керівників усіх митниць через високий рівень корупції.

◈ **Придністров'я отримало статус автономії**

Парламент Молдови майже одностайно надав Придністров'ю статус автономії.

В цьому регіоні відтепер буде своя Верховна рада, виконавча влада, а також вільно функціонуватимуть три мови – молдовська, українська та російська.

◈ **Ющенко назбирав в Японії мільярд**

Президент Віктор Ющенко розраховує, що після його візиту в Японію японські інвестиції в Україну становитимуть понад 1 млрд. доларів.

◈ **Засудили не тих?**

Колеги льотчиків Єгорова і Топонаря, засуджених судом першої інстанції до багаторічного ув'язнення за скнилівську авіакатастрофу, почали кампанію за скасування жорсткого вироку. Вони вважають, що на лаві підсудних опинилися не ті, хоча відповідальних за катастрофу не називають.

◈ **Міліцію навчатимуть культури та етики**

Президент В. Ющенко доручив МВС навчити своїх співробітників спілкуватися з людьми. Про це йдеться в указі глави держави від 12 липня.

◈ **Львівщина – батьківщина шахових чемпіонів**

У містечку Городок, що на Львівщині, проживає 7-річний чемпіон України з шахів Володя Ветошко. Цей титул юний шахіст здобув на нещодавніх змаганнях, що проходили в Миколаєві. А напередодні Всесвітнього дня шахів у Донецьку вітали наймолодшу чемпіонку Європи – 16-річну Катерину Лагно. Колишня львів'янка свого часу разом з батьками переїхала до Краматорська, а згодом сім'я Лагно замешкала в обласному центрі.

◈ **Ющенко не прийняв відставки Безсмертного**

Глава держави наголосив, що уряд і особисто Роман Безсмертний повинні активніше роз'яснювати громадянам зміст адміністративно-територіальної реформи.

◈ **Україна введе миротворців у Придністров'я**

Як повідомив президент невизнаної придністровської республіки Ігор Смирнов, на зустрічі з Президентом України він дістав згоду на цю ініціативу. І тепер сам В. Ющенко визначить, скільки миротворців направити в цей регіон.

◈ **Стартував "Український формат"**

Провідними радіостанціями засновано новий національний музичний проект. Його мета – підтримати молодих виконавців і спонукати поціновувачів пісень співати та слухати українське.

◈ **"Щедрик" заспіває Папі Римському**

Дитячий хор "Щедрик" разом з народним артистом України Володимиром Гришком підготував спільну концертну програму і представить її на фестивалі духовної музики в Римі.

◈ **Мінагропром закликає селян не продавати зерно**

За словами О. Баранівського, ціна зерна буде низькою найближчі місяці і значно підвищиться восени. Міністр твердить – зараз збіжжя вигідніше згодувати худобі і продати її на м'ясо. Така система дає понад 250% рентабельності.

◈ **На Одещині – новий голова**

Ним став Федір Влад. Головною з його чеснот називають те, що він у жодний спосіб не брав участі в останній виборчій кампанії.

◈ **Найбільше підробляють алкоголь**

Неякісні продукти реалізує більше половини українських підприємств роздрібної торгівлі, повідомляє Держспоживстандарт. Найбільше підробляють алкоголь. У понад тисячі перевірених крамниць, барів та кіосків 74% горілки виявилися фальсифікатом.

◈ **Хто ухиляється від сплати податків?**

Мінфін проаналізує економічну діяльність підприємств, які заробляють понад 200 млн. грн. на рік, через підозру в ухилянні від сплати податків. За даними Міністерства, переважно великі платники податків декларують, що витрачають більше ніж заробляють. Так у Києві, де зосереджено чи не найбільше, таких підприємств, середній показник балансу між їхніми видатками та прибутками становить 101%.

◈ **Держава повертає своє майно**

Господарський суд Києва повернув у державну власність столичний готель "Дніпро", переданий минулого року ДУСеюю президента Кучми підприємству "Дніпро-Еліт". У МВС цю фірму пов'язують з російським бізнесменом Курочкіним, якого, як і Бакая, шукають українські правоохоронці.

◈ **Президент ветував закон про Севастополь**

Віктор Ющенко повернув до Верховної Ради зі своїми пропозиціями Закон «Про місто-герой Севастополь», ухвалений 23 червня. У своєму листі до депутатів Севастопольської міської ради Президент звернув увагу, що цей закон суперечить Конституції, не узгоджується з базовими у відповідних сферах законами України, запроваджує таку модель, яка унеможливлює ефективне функціонування державної влади та здійснення місцевого самоврядування у цьому стратегічно важливому місті України, породжує умови для постійних конфліктів між відповідними органами, створює суттєві перешкоди для забезпечення виконання міжнародних зобов'язань України. Такі висновки зроблені на основі аналізу, проведеного Кабінетом Міністрів, Міністерством юстиції України, іншими державними органами, провідними експертами.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

СУШІМО СІНО, ПАНОВЕ РЕВОЛЮЦІОНЕРИ!

КРОКУЮЧИМ У ПОМАРАНЧЕВИХ ОКУЛЯРАХ, ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ!

ТРИ ЛЯПАСИ НАЦІЇ

Іноді в своєму нестримному бажанні сподобатись "сильним світу цього" влада не тільки втрачає українську гідність, але й переступає всі дозволені національні межі.

Три принизливі ляпаси отримали українці в обмін на безоглядну підтримку команди Віктора Ющенка, яка останнім часом все більше грузне в болоті власних протиріч та невиконаних обіцянок. Першим ляпасом став проект відповідного указу про надання офіційного (читай, державного) статусу російській мові. Другим – відверта ініціатива ЄЕПізації України (а ще ж зовсім недавно на майданах і з високих трибун ми в один голос заявляли, що ЄЕП – це зрада державних інтересів). Ну а третій ляпас влада "подарувала" нам урочистим відкриттям польського цвинтаря в славетному українському місті Лева. Відкидаючи політичну складову цього суперечливого кроку, дивуєшся складовій моральній. Як Віктор Андрійович зміг витримати той сором, який явило собою занедбане кладовище вояків Української Галицької Армії поруч дбайливо впорядкованих (за власні кошти) величних могил поляків. Погодьтеся, всі подальші "булькотіння" українських високопосадовців на цю тему, виглядали щонайменше запізнілими, недоречними й гидкими. Справу було зроблено! Нам вкотре продемонстрували, як потрібно шанувати національних героїв на очах у всього світу, витерши носа помаранчевою хустинкою.

НАШ ПАРОВОЗ ВПЕРЕД ЛЕТИТЬ

Що стосується головної проблеми роботи "єдиної команди", яка в українському уряді складається одразу з трьох ідеологічно різних політичних сил, то, на мою думку, вона криється в ухваленні бюджету в популістській редакції. Що казати, коли цей бюджет підтримали навіть комуністи. Він став бюджетом "проїдання", розрахованим на перспективу виборів до Верховної Ради – і не більше. Спрямування майже 80% державних ресурсів виключно на соціальну сферу загрожує різким зростанням цін, суттєво б'є по національному виробнику. Митна політика, яку пропонував уряд, знищує не тільки українське виробництво, але й остаточно руйнує сільське господарство. Зміна інвестиційного клімату призвела до погіршення умов функціонування малого та середнього бізнесу. Вперше за роки незалежності України під реальною загрозою опинилася енергетична безпека держави. А уряд й надалі грається у реприватизацію, перерозподіляючи власність за принципом "Грабуй награбоване!", та тішить себе і нас ілюзіями швидких, мільярдних інвестицій в скалічену українську економіку.

29 червня під час засідання РНБО Віктор Ющенко назвав Україну "землею зі складними, нелогічними правилами гри". Разом з тим він нарешті визнав, що в країні спостерігається суттєве зниження темпів економічного зростання. Тенденції безрадісні: в січні цього року приріст ВВП становив 6,5%, а в травні тільки 3,6%.

Коли слухав Президента, склалося враження, що це не він керує державою, що це не він призначив прем'єра та міністрів, підписував укази, розпорядження тощо. Чомусь саме після президентського "підведення підсумків" прозвучали слова про економічну геніальність Віктора Андрійовича. До чого вони були згадані – один Бог знає.

ПРО ПЛЕЧЕ, ЯКЕ МИ ПОВИННІ ПІДСТАВИТИ ВЛАДІ

Владі – так! А не панам Порошенку, Червоненку, Безсмертному та до них подібних. Таким, як вони, вже давно пора підставляти ногу, аби завтра ми самі знову не опинились біля розбитого корита. Вже, напевно, всім зрозуміло, що, наприклад, партія Порошенка "Народний Союз "Наша Україна" створюється під нього і для нього. Що це партія мільйонерів і високопосадовців, що партійні лави "несунів" поповнюються колишніми есдеками, регіоналами, "відданими" кадрами Кучми та Януковича. У Києві, Вінниці, Полтаві, Рівному, Луганську обласні установчі конференції "нанайців" перетворилися на справжній фарс. Партія формується у гірших комуно-кучмівських традиціях використання адміністративного ресурсу. Свого часу так само створювались блоки "За Єду", "Жінки за майбутнє", "Злагода" і т.д. До речі, в силу юридичних обставин, Віктор Ющенко не може йти кандидатом у депутати та очолювати виборчий список НСНУ. Проте комусь дуже кортить, аби весь бруд парламентських перегонів 2006 року вилився саме на нього. Залишається тільки сподіватись, що Президент України сам розбереться зі своїм оточенням і нарешті зробить справді необхідні кадрові висновки.

Отже, чи буде Майдан-2, покаже тільки його величність Час. А поки що, сушімо сіно та копаймо молоду картоплю, панове революціонери!

Слава Україні!

Ігор Піголь

ІСПИТ НА ПАТРІОТИЗМ

Тимошенко пропонує вивчити кожну особову справу патріотів ОУН-УПА. Може не переживати – ці справи давно вивчені. Кожен з них своє відбував у радянських тюрмах і таборах. Навіть за московськими «нормами» чи «понятіями» (не знаю, як краще сказати) кожен з них сповна «насолодився» комуністичною справедливістю. А строки колоністи «паяли» щедро, доходило й до чверті століття каторги.

На Нюрнберзькому процесі прокурор-комуніст Руденко ставив питання перед міжнародними суддями про видачу СРСР націоналістів, звинувачуючи їх в колабораціонізмі і злочинах проти людства. Всі справи вивчались тоді детально. Патріотів ОУН-УПА виправдали. А тепер ще потрібно щось доводити Тимошенко з Ющенком, а також Литвинові, який вважає питання реабілітації патріотів передчасним?

А хто вивчав особисті справи сьогоднішніх ветеранів? Багато хто з них «за Україну голову поклав», але є досить і колишніх смершовців, енкаведистів, представників каральних органів. От би їм провести люстрацію і провірити біографію кожного з них. Цікаво, чому цього не бажає трикутник влади? Адже серед цих ветеранів багато катів, вбивць, гвалтівників. Для них що, особливі норми моралі?

Совість росіян щодо українців - цікава тема. Скажімо, на весіллях навіть на Львівщині щиро лунають московські пісні. Сільські музиканти пишуть російські тексти пісень українськими буквами в своїх зошитах, щоб не забути, що співати. А в цей час колоністи кричать, що переслідують їхній «руській язик». Просто роти їм на вулицях затуляють, не дають «общаться». А Президент з Порошенком і Тимошенко скоренько запевняють, що їх прекрасно влаштовує схема: хай живе москаль в Україні! Та хай живе, тільки нехай шкоди не робить. А він робить і робить багато. Недавно парламент і особисто «патріот» Литвин щиро підтримав один закончик. Суть закону: в Севастополі тепер буде виборний громадою голова міста, який чихати хотів на Україну і її Президента...

Опам'ятаймося, люди! Не повинні окупанти хазяйнувати на наших землях. Адже єдиним джерелом влади на нашій землі є народ. Так записано в Конституції. І мова в нас державна теж одна - українська. Тільки немає кому за неї вступитись. Потрібна принциповість і жорсткість. Бо може виникнути ситуація, як в старій німецькій пісеньці на московський лад: «Опомнилась красотка, а-ха-ха-ха, когда мерзавец Шванке сказал красотке: данке, а-ха-ха - ха!» Так і наші «патріоти» можуть опам'ятатися, коли Крим вже стане московським. На мою думку, загальна оцінка всім сьогоднішнім урядовцям, державним діячам за іспит на патріотизм – «незадовільно».

Щасливим може себе почувати у власній хаті тільки господар - українець. У паспортах потрібно відновити національність. Ми повинні домогтися визнання воїнів ОУН-УПА. Слід демонтувати пам'ятники всіляким косіорам, кіровим, леніним. Не треба народу такої пам'яті. Кому потрібно - нехай поставить такий пам'ятник на власному подвір'ї чи вдома. У кожному місті повинні бути пам'ятники Мазепі, Петлюрі, Коновальцю, С. Бандері, Р. Шухевичу і т.д. І кожен має знати, що це герої нації.

Віталій Добрянський,
м. Сімферополь

нація і держава
26.07 – 01.08. 2005 р.

ІМПЕРСЬКІ ВУХА,

ПРИКРИТІ КАМИЛАВКОЮ І МИТРОЮ

Серед злочинів проти України, яких так багато вчинили за роки незалежності московські імперіалісти та їхні кравчуківсько-кучмівські маріонетки, одним із найнебезпечніших для Української держави є розкол Української Православної Церкви. Вороги знали, що робили: без церковної єдності не може бути національної.

Українці мають чітко усвідомити, що боротьба проти московської п'ятої колони – так званої УПЦ МП – то боротьба за майбутнє українського народу.

Щоб ця боротьба була якомога ефективнішою, потрібно знати всю правду про те, що таке сам Московський Патріархат. А правда полягає в тому, що офіційного перенесення митрополії з Києва до Москви чи Владіміра над Клязьмою ніколи не було.

Московська Церква виокремилась з Української Церкви – Митрополії Київської і всієї Русі в середині XV ст. і то без згоди на це Вселенського Патріархату, а звідси і прямий правовий (канонічний) висновок: Церквою-матір'ю Російської Православної Церкви була Українська Православна Церква – Митрополія Київська і всієї Русі. Про це сьогодні, звісно, не хочуть знати ані московський патріарх Алєксій II, ані екзарх України Владімір (Сабодан), ані арх. Львівський Августин, ані Луцький Нифонт. Вся російська церковна братія виступає під означенням "Української Православної Церкви" (УПЦ). Тим часом в Уставі РПЦ, а Устав, як відомо, є конституцією РПЦ, записано: "Українська Православна Церква" – інше офіційне найменування Українського Екзархату Московського Патріархату". Канонічний титул глави УПЦ МП – "Патріарший Екзарх всієї України" (VII Розділ РПЦ). Та ж ситуація і в Білорусії, але її митрополит, як чесна людина, не вживає замінного титулу, а тільки властивого: "патріарший Екзарх Білорусії". А "наш" Сабодан вдає, що він не знає, ким насправді є. Навіть тоді, коли президент Путін звертається до нього як до "председателя Русской православной церкви на Украине московского прихода". А "ніфонти", "августини" і до них подібні й далі брешуть людям, що вони ієрархи "УПЦ". Не дивно, що всі вони так дружно виступили проти Вселенського патріарха за його прихильне ставлення до України й українського православ'я. У їхніх заявах нема християнської любові, вони повні політичної ненависті й погроз, хоч Христос наказував любити навіть ворогів. Характерно, що всі дії РПЦ чітко узгоджені з російським великодержавним політикумом і – увага! – Компартією. Більше того, "наш" екзарх Владімір нагороджує церковними медалями першого комуніста України Симоненка, біолоруський "православний атеїст" нагороджує ордером патріарха Алєксія, а той, в свою чергу, нагороджує медалями РПЦ "православного атеїста" – президента Лукашенка.

Тож не дивує вихваляння мудрості Сталіна в публікаціях і журналах Дніпропетровської єпархії РПЦ-"УПЦ" Московського Патріархату. В чому ж полягають оті „особенности русского коммунизма", що їх визначило російське православ'я? Відповідь дає Зюганов: "воссоединение великого Государства Российского, что является необходимым условием сохранения единства Русской Православной Церкви в борьбе против ее розчленения на национальные автокефалии". Таку ж роль відводить російському православ'ю і великодержавний російський шовініст політолог Л. Дугін: "Православная Цєрковь, как оплот догматической Истины, симфония Самодержавия, осознание исторической миссии богоносного русского народа – суть духовные символы истинной Русской Империи". І та ж Дніпропетровська єпархія РПЦ-"УПЦ" Московського Патріархату вихваляє і пропагує російське самодержавіє, як ідеальний і кращий, ніж демократія, державний устрій. Тільки що все це має спільного з християнством, з православною релігією, з наукою Ісуса Христа? Яке відношення має це до Української Православної Церкви? За яким правом російські попи виступають під прикриттям "Української Православної Церкви" і до того ж "канонічної"? Питання риторичне, а відповісти на нього все ж мають державні органи України.

Степан Семенюк

! ПОЗИЦІЯ

ДОСИТЬ ЗНУЩАНЬ!

Члени Товариства "Просвіта" Чортківського обласного педагогічного училища ім. О. Барвінського на Тернопільщині звернулися до Генерального прокурора п. Станіслава Піскуна з проханням заборонити використовувати текст Державного Гімну України в якості матеріалу для гумористичних передач, що є виявом нешанобливого ставлення до державних символів.

12.06.2005 р. о 15 год. 25 хв. телеканал "Інтер" транслював цинічну і низькопробну гумористичну передачу "Джентльменшоу", у якій два відомі гумористи у жіночому одязі, відверто зневажаючи українську мову, культуру й історію України, горланили: *"... Ще не вмерла Україна, єслі п'йот у нас мужик"; "... Ще не вмерла Україна, єслі любіт нас мужик"; "...Ще не вмерла Україна, єслі щедрий в нас мужик";* і, нарешті, видали найбільший "перл": *"Україна тоже баба, значіт, нужен єй мужик".*

Ось так! Зневазі українського немає меж. Невже на цьому каналі телебачення ніхто не відповідає за наповнення ефіру? Просвітяни просять вжити заходів, щоб таке блюзнірство не мало місця у програмах телебачення України.

Х. Яремчик, Б. Гретин,
Н. Величко і ще 30 підписів,
м. Чортків

ТЕРИТОРІЯ, ВІЛЬНА ВІД УКРАЇНСЬКИХ ЗАКОНІВ

У Севастополі близько 40 членів Студентського братства з минулого понеділка пікетують штаб російського Чорноморського флоту. Студенти вимагають передати Україні маяки та об'єкти навігаційного забезпечення у Криму згідно з рішенням Господарчого суду, який задовольнив позов української сторони, а також дотримання ЧФ законів України на її території.

У перший день пікетування на підході до штабу ЧФ на студентів вже чекали з російськими прапорами т.зв. "кругловці" – дідусі й бабусі на чолі з їхнім лідером О. Кругловим. Вони та дебелі чоловіки повиривали з рук юнаків і дівчат українські прапори, поламали намети, які студенти намагались встановити, знищили транспаранти. Як сказав журналістам голова Всеукраїнської організації Студентське братство Олег Янченко, «десятки, сотні об'єктів перебувають у руках Росії абсолютно незаконно, без жодних на те підстав, а рішення суду не виконуються – і тому ми змушені реагувати. Ми, молодь України, якій небайдужа доля нашої держави, змушені були приїхати сюди з усіх регіонів України». Він назвав і показав студентів з Луганщини, Одещини і повідомив, що в Севастополі вони отримують допомогу від місцевих братчиків.

"Ми пишаємось тим, що ми громадяни Української держави. Ми хочемо, щоб закони України діяли на всій її території, у тому числі й тут, у Севастополі. Законодавства України мусив би дотримуватись і російський флот. Рішення судів є, але вони росіянами не виконуються", – додав Янченко.

Впродовж всієї розмови журналісти і лідер Студентського братства були оточені людьми, які тримали в руках прапори проросійських утворень на кшталт "Русского блока" і чинили всякі каверзи.

Міліція була присутня при сутичках, але ніяк не реагувала на протиправні дії агресивних антидержавників. Зате в перший день затримала студента, як каже Олег Янченко, нібито за злісну непокору міліції, хоча той лише встановив намет. На думку лідера студентів, міліціонери затримали найслабшого, думаючи, що той зламається. Але одесит поводив себе мужньо, хоч за рішенням суду його хотіли затримати на 10 діб. Після пікетування Ленінського райвідділу міліції студента відпустили, визнавши таким чином відсутність кримінальних дій. Олег Янченко здивований, що міліція відмовилась затримати російських військових, які напали вже на нього, заодно поламавши і порізавши намет студентів. "Здесь территория России", – прокоментували військові свою поведінку, хоча усе відбувалось на вулиці, а не на території штабу. О. Янченко показав на тротуар, де його побили, там справді вільно ходили люди. "Здесь законы русского флота", – кричали з-за паркану.

Студенти мужньо продовжують пікетування ЧФ Російської Федерації, вимагаючи дотримання законів України. Хто мав би їх гарантувати? Якого ще Вашингтона нам чекати?

Данило Максимів,
м. Севастополь

СІДЄТЬ!

Останнім часом деякі політичні сили – "Регіони", "Союз", СПУ, КПУ та інша так звана опозиція розгорнули широку кампанію за надання статусу державної мови московсько-рязанській говірці.

Не буду вдаватися в історію виникнення та аналізу цієї, колись спотвореної української мови – це справа науковців. Хочу зупинитися на нагальності даної проблеми. Я особисто ніколи б не переймався цією справою. Сам себе почуваю самодостатнім українцем. В своїй державі мені цілком вистачає моєї державної мови. Але... Маю я дома собаку. Гарний песик, Шуфриком зветься, як на мій погляд, лагідне, красиве ім'я для чотирилапого друга. Ще малим щеням віддав я його в руки інструкторові-кінологу, аби той навчив цуцика чемної, достойної поведінки, щоб не було соромно мені перед людьми та йому перед одноплеменцями. Ось тут і виникли в мене негаразди. Приходжу до кінологічного клубу забирати песика додому, гукаю: "Шуфрик, до мене!". Чує кмітливий пес своє гарне ім'я, а чого від нього я хочу, збагнути не може. Втім, підбіг він до мене, хвостиком на різні боки вихляє. Я до нього: "Шуфрик, поряд!" – жодної реакції. "Місце!" – командую я далі – пес не розуміє, чого домагається хазяїн. Щось таке благаюче світиться в його очах. Недарма кажуть люди, що собаки – розумні тварини, тільки шкода, що розмовляти не вміють. Аж ось підходить до мене інструкторка, пояснює: "Шановний добродію! До собак усі команди подаються російською мовою (крім французької "Апорт!", яку, мабуть, не змогли перекласти російськомовні кінологи): "Сідєть!", "Мєсто!", "Ко мнє!" і т. ін. Тоді я уважніше придивляюся в оченята мого цуцика і бачу в них благання: "Хазяїне мій! Розмовляй до мене російською. Вимагай для нашого племені надання цій мові статусу державної! Ти хоч уяви собі, скільки нас, живих душ мешкає в твоїй державі, перебуває на офіційних посадах в МВС, МНС, на кордоні, у війську. І всюди ми уражені в праві офіційно слухати команди російською мовою".

Тож тепер я не знаю, як бути. Адже згідно з Конституцією державна мова у нас єдина. І для представника будь-якого народу, що населяє Україну (якщо він не розумововідсталий, хворий) не є проблемою вивчити і знати державну мову – будь він поляк, еврей, грузин, грек та будь-хто. І в цьому я цілком переконаний, самому доводилось в Росії послуговуватись їхньою мовою. А ось стосовно собак – справа зовсім інша, делікатна. Тут згаряча, похапцем не можна. Тут треба підійти виважено. Особисто я бачу два шляхи вирішення даної проблеми:

1. Розробити методику, надрукувати посібники, перевчити інструкторів, перевчити вже навчених собак командам українською. Як бачите, довгострокова в часі та багатовартісна у фінансовому плані робота.

2. Офіційно надати російській мові статусу державної. Не потребує зайвого часу та будь-яких коштів!!!

Отже, якщо пани костусеви, януковичі, морози та іже з ними переймаються правами собак та хворих-даунів, особисто я їх розумію та цілком підтримую: "Шуфрик, голос!". Якщо ж мається на увазі щось інше – "СІДЄТЬ!"

Назар Обідзінський,
м. Черкаси.

нація і держава
26.07 – 01.08. 2005 р.

ПРО НАБОЛІЛЕ

ПРАВДО, ДЕ ТИ?

Газету “Нація і держава” я передплачую з 2004 р. Мені 82 роки. Я пам'ятаю голодомори 1933, 1946-47 рр. Про них потрібно нагадувати людям, поки ще в живих ті, хто їздив до Тернопільської, Львівської областей за зерном, бо в Західній Україні до 1949 року не було колгоспів, і люди мали що продати.

Частіше пишіть про визвольну боротьбу ОУН-УПА, про злодійства НКВС та КДБ на Західній Україні в 1939-50 рр. У 1944 р. сюди було відправлено партизанське з'єднання Ковпака. Люди говорять, що комісара Руднєва застрелила його ж секретарка в 1944 р. Туристам брешуть, що загинув у бою з бандерівцями.

Хай за приклад всім буде Прибалтика. Вона заборонила з'являтися на вулицях міст лжеветеранам та інвалідам війни у військовій формі з відзнаками і нагородами інших держав, заборонила запалювати факели біля вічних вогнів 9-го травня. Литва обмежила в'їзд іноземцям, щоб не потрапили в державу брати чорноволи, шуфричі та всіляка наволоч.

Я за українську мову в Українській державі. Слухав якось день уряду у Верховній Раді: більшість депутатів виступали російською. Гидко було слухати. Просто вимикав радіо.

С. Мірошніченко,
м. Чернігів

А ДІТКИ РІЖУТЬ БАБЦЯМ СУМКИ…

Вже 14 років живемо в незалежній Україні. Не стало в наших школах жовтеняток і піонерів – і це правильно. Але що ми дали навзамін? Патріотичне виховання в школах занепало. Безкоштовні спортзали позакривали, деякі стали платними, далеко не всі діти можуть їх відвідувати. На стадіонах повідкривали базари. Що ж робити дітям? Підприємливі “дядечки” облаштували зали ігрових автоматів. Але ж який сімейний бюджет витримає дитячий азарт? От і біжать дітки в тролейбуси, автобуси і ріжуть бабцям сумки – хоч якусь гривню здобуть. Міністерству освіти й науки є над чим подумати.

К. Прохорова,
м. Севастополь

РОСІЙСЬКИЙ ДУХОВНИЙ ОБДИРАЧ

Я хочу звернути увагу міністра культури та туризму Оксани Білозір на те, що морські туристичні теплоходи, які прибувають у Севастопольський морський порт, зустрічає духовий оркестр російського Чорноморського флоту. Дійство відбувається під російський хіт “Калінка, малінка моя…”. Ні українського вам гімну, ні української символіки. Севастополь український порт, і що має до нього російський духовий оркестр?

Іноземці, перебуваючи в Севастополі, не розуміють, в яку державу вони приїхали.

В. Зарічна,
м. Севастополь

НА НАС ЧЕКАЮТЬ ВЕЛИКІ ПОТРЯСІННЯ

Мої груди завжди будуть стискатись від гордості, що саме я підняв уперше синьо-жовтий прапор над моїм рідним містом у далекому 1988 (який це був переполох в містечку!). На жаль, ми втратили незалежність ще на 14 років: розруха в економіці, втрата мільйонів робочих місць, п'яти мільйонів населення. Хвороби й брехня оселились в наших містах.

Ми завжди хотіли змінити долю України на кращу. Нарешті ми маємо новий уряд, який буде нам рідний доти, доки працюватиме в ім'я України.

Одначе ціноутворення уряд повинен координувати, незважаючи на тиск монополістів, бо інакше відбудеться обвал цін. А цього і хочуть наші супротивники.

На металургійних заводах Пінчука-Ахметова було переплавлено на брухт обладнання тисячі заводів і фабрик, які могли б працювати і давати людям роботу, а державі прибуток. Та вони дали декому мільйони доларів неоподаткованих доходів в іноземних банках. Ми ж залишились без великої індустрії і створювали тільки мільйони рабів для інших держав.

Кріпацький устрій уже виник і на місцях – праця в обмін на тарілку супу і нічліжку, і ніякої грошової форми розрахунків. Так принаймні у нашому районі, керівники якого активно підтримували “синіх”.

Тепер країна і уряд зіткнулися з проявами саботажу на місцях і ззовні. На нас чекають великі потрясіння. В. Путін спить і бачить Україну з простягнутою рукою і на колінах. Але не можна міняти свободу, честь і гідність на шматок ковбаси, і не важливо, якого вона сорту – “Московська” чи “Варшавська”.

Від нас з вами залежить все! Хай ніколи в нашій історії не трапляються такі президенти, як два попередні. Земля хай горить під ногами у тих, хто вимагає хабарів, завищує ціни, виготовляє неякісні ліки, торгує своєю державою та совістю.

Володимир Панич,
сотник українського козацтва,
м. П'ятихатки

ЗАПИТАННЯ ДО МАТВІЄНКА

Його надіслала в редакцію з Вінніпегу пані Маруся Боднар. Вона запитує Прем'єр-міністра Криму: чи українській діаспорі збирати кошти для допомоги газеті “Кримська світлиця”, чи він все-таки їх віднайде в бюджеті автономії?

Конгрес-інформ.

КРОК НАЗАД

НИМ, У ПОРІВНЯННІ З ДЕКЛАРАЦІЄЮ ПРО ДЕРЖАВНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ УКРАЇНИ, Є КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

П'ятнадцять років тому, 16 липня 1990 року, Верховна Рада України прийняла Декларацію про державний суверенітет України. В ній було чітко й недвозначно сказано: “Українська РСР як суверенна національна держава розвивається в існуючих кордонах на основі здійснення української нацією свого невід'ємного права на самовизначення.”

Національна держава – це характеристика конституційно-правового статусу держави. А це означає, що дана держава є формою самовираження конкретної нації (в етнокультурному значенні слова), виражає, перш за все, волю саме цієї нації. Положення про національний характер держави містить, наприклад, ст. 1. Конституції Румунії.

У Конституції України нема й згадки про національну державу українського народу, як і про саму Декларацію, хоча у 1990 році Верховна Рада України постановила: “Декларація є основою для нової Конституції”.

Таким чином, творці Конституції 1996 року вчинили юридичне шахрайство, вкравши в українців національну державу, за яку ми так довго і криваво боролися. Зрештою, про що можна говорити, коли Конституція фактично заперечує існування української нації.

Так, в преамбулі Конституції “український народ” – це “громадяни України всіх національностей”. Тобто, конституційне поняття “народ” розкривається через категорію громадянства людини, що є неприпустимим.

Національність і громадянство – це не одне й те саме. Громадянство – це стійкий правовий зв'язок особи й держави, незалежно від етнічного походження цієї особи. Національність – це біологічний, кровний зв'язок поколінь народу, незалежний від громадянства.

Громадяни України всіх національностей складають не український народ, а населення України. Населення права на самовизначення не має. Ототожнення українського народу з населенням України перетворює проголошення незалежності України на злочинний акт сепаратизму. “Украинец”- изначально не этническое, но политическое понятие” – читаємо у виданій у Москві книзі “Украинский сепаратизм в России”.

Конституція “підправила” також Акт проголошення незалежності України: “тисячолітню традицію державотворення в Україні” замінено на “багатовікову,” що позбавляє нас спадщини Київської Русі і Козацької Держави на користь Росії.

Таким чином, Конституція України – це крок назад у порівнянні з Декларацією про державний суверенітет України. Мета крутійства очевидна – юридично закріпити панування представників нацменшин над корінним українським народом. А щоб це не дуже кидалося у вічі – назвати їх усіх українцями: “українець російського походження”, “українець єврейського походження”, “українець польського походження”. Все це називається “політична нація”. А хто ж ми з вами, любі мої українці? Мабуть, “славних прадідів великих правнуки погані,” які віддали Верховну Раду України на поталу нахабним емігрантам, котрі перетворили корінний народ на квартиранта на рідній землі. Тому в Програмі Конгресу Українських Націоналістів найголовнішим завданням значиться – боротьба за національну державу українського народу.

Або здобути, або вдома не бути!

Дмитро Грицай

ВШАНУЙМО ОЛЕНУ ТЕЛІГУ

21 липня Київська організація ОУН відзначила 99-ту річницю з дня народження видатної української поетеси-патріотки Олени Теліги. У заході, який традиційно пройшов біля хреста розстріляним українським націоналістам у Бабиному Яру, також взяли участь представники КУН.

Олена Теліга народилася 21 липня 1906 року. Росла в Москві й Петербурзі в атмосфері російської культури. Згодом її родина переїхала до столиці України. Дванадцятирічна Олена вперше почала вивчати українську мову.

1923 року вона з родиною втікає до чеського міста Подєбради. Увійшовши там у свідоме українське середовище, близько сходиться з Н. Лівицькою-Холодною, Ю. Дараганом, Є. Маланюком, Л. Мосендзом, О. Ольжичем та іншими талановитими письменниками „празької школи". У Чехії Олена вперше зустрілася з вродливим кубанським козаком Михайлом Телігою. Після гучного весілля подружжя від'їжджає до Варшави, де Олена вступає до лав ОУН. Її духовним батьком і літературним критиком став Д. Донцов.

1941 р. Олена Теліга переїжджає до зруйнованого Києва, де у голоді і холоді, під терором гестапо і серед провокацій більшовицьких агентів організовує Спілку українських письменників, редагує літературно-мистецький тижневик “Литаври”, співпрацює з газетою “Українське слово”.

7 лютого 1942 р. в Києві почалися арешти українських націоналістів. Олег Ольжич, голова проводу ОУН, наказав Олені залишити Київ і приготував для неї авто. Однак Олена рішуче відмовилася. Це був її свідомий вибір – шлях, який вона гідно пройшла до останнього подиху. У київському гестапо О.Теліга перебувала у камері №34. На сірому гестапівському мурі Олена залишила свій останній автограф. Угорі намальовано тризуб, під ним напис: “Тут сиділа і звідси йде на розстріл Олена Теліга”. Українську письменницю-патріотку, за даними істориків, було розстріляно 22 лютого 1942 р. у Бабиному Яру разом з чоловіком та соратниками.

На місці загибелі поетеси 12 років тому з ініціативи голови Київської організації ОУН Павла Дорожинського було встановлено пам'ятний хрест, біля якого щороку українці вшановують пам'ять гідної доньки української землі. Щороку приходять до хреста відомі діячі культури, представники партій і громадських організацій, які сповідують ідеї українського націоналізму. Серед них – і члени Конгресу Українських Націоналістів.

Цього року під час відзначення річниці народження Олени Теліги від КУН виступили член Головного проводу партії Євген Лупаков, заступник голови Київської організації Конгресу Станіслав Людкевич, прочитала власного вірша, присвяченого Олені Телізі, поетеса, журналістка, член КУН Анна Багряна. Провели цей вечір народна артистка України Галина Яблонська та її вихованці ліцеїсти-богунівці. Учасники заходу ухвалили звернення до Президента про відзначення на державному рівні 100-річчя з дня народження видатної письменниці-патріотки, яка воістину була гідною донькою України.

Конгрес-інформ.
На світлинах: Олена Теліга; виступає поетеса Анна Багряна

нація і держава
26.07 – 01.08. 2005 р.

ОДВІЧНА ПІСНЯ КАРПАТ

Я втретє піднімаюсь на Говерлу разом з Віктором Андрійовичем. І щоразу під червоно-чорним прапором!

Наших прапорів тут, на Говерлі, завжди було багато. Вони яскравою стрічкою, яку видно здалеку, визначають маршрут сходження, та й на вершині завжди гуртуються біля хреста і знака вершини. Бандерівський прапор, цей знак землі і крові, був тут завжди – усі роки Визвольних змагань. І радісно було бачити, як у день нашого приїзду в Заросляк на турбазі тріпотів на вітру і наш рідний бандерівський стяг, і... боляче було не побачити його наступного дня. В очікуванні Президента, червоно-чорний прапор хтось і чомусь зняв. Коли ж ми запитали: де ж наш символ червоної крові на чорній землі України? – організатори та охоронці ніяково відвели очі, і щось промугикали у відповідь. Що саме, я не зрозуміла...

Довго і нудно очікували Президента. Він мав бути о 9 ранку. Минула вже 10, а представники нації з усіх куточків України, змучені довгою дорогою до підніжжя Говерли (Україна ж бо не мала) терпляче стояли на площі перед турбазою під пекучим сонцем і слухали концерт артистів з Франківська. Нарешті пан Катеринчук привітав учасників, побажав щасливого сходження і зачитав телеграму від Президента. Моя душа так прагнула почути, що наша Говерла – святиня українська, яку полили кров'ю саме оті націоналісти, що прагнули України. І кров їхня запеклася на наших прапорах... Не почула.

Рушили натовпом... Не люблю, коли наступають на ноги, а тим більше, коли стають на голову. Стежка вузенька, мусиш в черзі вичікувати, коли ж нарешті твоя нога стане на черговий камінь... Але то дрібниці. Погода чудова, на небі ні хмаринки, моя Говерла переді мною як символ нескореності українця жодному окупантові. На підходах до вершини – ланцюжки із людських постатей, вервечкою фани, які співають дику пісню гуцулів разом із вітром: "Бо у всіх боях України з ворогами на першому місці були завжди наші гуцули", – Михайло Ломацький писав про це ще в далекі 50-ті роки.

Я задоволена, я щаслива, я йду до своєї рідної Говерли. Вона моя! Вона гуцулка, як і я! Боже, яка краса! Сили вертаються, і наш одвічний гуцульський дикий дух несе нас на крилах до вершини. Поруч побратими, посестри. Нас багато. Поруч народний депутат ВР Євген Гірник, голова РДА на Косівщині Михайло Цьок, поруч славні націоналісти з усіх куточків України з червоно-чорними хустинками на грудях.

А ще поруч керівник новоствореної партії „НС НУ" на Косівщині п. М. Павлюк, палкий патріот Гуцульщини, меценат. На плечах у нас рюкзаки, а в них, крім необхідного, паки книжок Михайла Ломацького „Гуцульський світ", які видруковані в друкарні „Писаний камінь" п. Павлюка. Ми будемо їх роздавати тим, хто здолає вершину, а ще хочемо подарувати і Президенту.

Ми вже здолали гору на дві третини, і тут до нас приєднується Віктор Андрійович, який прилетів вертольотом.

Багато людей, посмішок, побажань, а ще більше штурханини і невдоволення... Вдалося і мені пролізти по-пластунськи поміж ногами охоронців і вигуком "Свободу вільній пресі! Віктор Андрійович!" привернути його увагу.

Віддала йому звернення і аркушик з двома запитаннями: "Чому не визнають учасників визвольних змагань офіційно? Чому майже нічого не змінилось в провінції, чому районні прокуратури не реагують на порушення законів України, які здійснюють голови місцевого самоврядування в селищах, селах тощо..." Прочитав. Спохмурніло обличчя Президента...

Дійшли до вершини. Радість, фото на згадку, виступ Президента... і черговий шок: жодним словом не згадано тих, хто очолював визвольну боротьбу саме тут, в Карпатах, – Степана Бандеру, Романа Шухевича...

Не стала вже чекати закопування там тої капсули, пішла вдолину. І можливо, так Бог дав, що природа зреагувала на ті слова найкращих представників нації бурею, градом, громом, блискавкою. Потоки води ринули вниз... Люди падають, і їх несе. Під ногами тверде каміння та колючий ялівець, а зверху – град та холодний дощ.

Змучені, мокрі вщент зійшли (а чи скотились) до Заросляка. Боліли місця, побиті об каміння та обдерті ялівцем, а ще боліла душа, побита теж...

Але вже світить сонце, ми нескорені… І відчуття нескореності тішить – ми побували на Українській Святині, а разом з нами наш Президент. Ми витримали стихію, і наші фани висушує вітер, і вони знову тріпочуть, співаючи одвічну пісню Карпат: "Слава Україні! Героям слава!"

Антоніна Спільна

ВІТАЄМО

НАЦІОНАЛІЗМ – ЦЕ БОРОТЬБА… І ЛЮБОВ

23 липня в Дніпропетровській обласній організації Конгресу Українських Націоналістів відбулися дві урочисті події – з'єдналися в шлюбі голова секретаріату ДОО КУН Ольга Митько і керівник пресцентру ДОО КУН Максим Кравець, а також члени Індустріальної РО Дніпропетровської МО КУН Інна Хоменко і Валентин Левшин.

Двом новим націоналістичним родинам бажаємо щастя в житті й успіхів у боротьбі!

Редакція газети "Нація і держава"

КОНГРЕС У ДІЇ

ГЕРОЮ УКРАЇНИ - ОФІЦІЙНЕ ВИЗНАННЯ

Тернопільська обласна спілка політв'язнів і репресованих України звернулася до Президента України з пропозицією, враховуючи великі заслуги Головного командира Української Повстанської Армії перед українським народом, підтримати ініціативу Всесвітнього з'їзду родини Шухевичів у с. Тишківці Городенківського району про присвоєння посмертно звання Героя України Роману Шухевичу – "Тарасу Чупринці".

Богдан Когут, голова спілки

В ОДЕСІ НАЛАШТОВАНІ РІШУЧЕ

17 липня відбулася звітно-виборча конференція Одеської міської організації КУН. Її головою обрано Юрія Мисліна, який зарекомендував себе досвідченим керівником і талановитим організатором.

Конференція затвердила новий склад проводу організації, до якого ввійшли здебільшого молоді політики.

Як зазначив обласний голова КУН Михайло Перегінчук, сьогодні одеський міський осередок Конгресу є впливовою структурою, реальним суб'єктом політики в місті, і його членам під силу завоювати симпатії одеситів на наступних місцевих та всеукраїнських виборах.

Прес-служба Одеської МО КУН

КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

У липні на Сумщині проходять районні фестивалі та свята козацької пісні. Першим звітував Лебединський район, де 10 липня у селі Михайлівці відбулося багатолюдне свято за участю делегації обласної організації КУН. Під час дійства прозвучало привітання учасникам фестивалю та мешканцям села від голови Конгресу Олексія Івченка, батьківські корені якого тут, у славному слобожанському селі Михайлівці. У своєму виступі голова ОО КУН Борис Манжела відзначив велику державницьку роботу голови "Нафтогаз України" щодо захисту українських національних інтересів.

Замайорять червоно-чорні кунівські прапори і на батьківщині останнього кошового Запорізької Січі Петра Калнишевського у селі Пустовійтівці Роменського району, а потім кунівці візьмуть участь у Всеукраїнському фестивалі "Козацький родослов" у селі Шаповалівці Конотопського району, де 346 років тому гетьман Іван Виговський вщент розгромив 120-тисячне військо російського царя.

Козацькі традиції не вмирають.

Прес-служба Сумської ОО КУН

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЯМ!

Нещодавно у Вінниці на території теперішнього міського парку культури та відпочинку ім. М. Горького, де у 1937–1938 рр. бандитами НКВС було замордовано і розстріляно близько десяти тисяч осіб, урочисто відкрито два пам'ятних знаки. На чотирнадцятому році незалежної України за сприяння голови Вінницької ОДА Олександра Домбровського та постійного наполягання обласної та міської організацій КУН нарешті належним чином вшановано пам'ять безвинно убієнних подолян.

Вічна їм пам'ять!

Віталій Гусар,
голова Вінницької ОО КУН

У ДОНЕЦЬКУ ТРИВАЄ "БЕСПРЕДЕЛ"

Донецька ОО КУН має намір звернутися в прокуратуру з приводу припинення фінансування донецькою владою єдиної в регіоні україномовної газети "Донеччина" (наклад 23 тис. прим.).

Натомість виділено фінансову підтримку російськомовним комерційним газетам "Донецкие новости" та "Вечерний Донецк". Ще 825 тис. грн. отримає газета-рупор Б. Колесникова "Жизнь". Про це повідомила редакція лідер Донецької ОО КУН Марія Олійник.

Конгрес-інформ.

"ЧУМАКИ" У ЗАПОРІЖЖІ

19 липня запоріжці зустрічали представницький хор "Чумаки" з Києва, який прибув із просвітницькою місією – розповісти про тяжкі часи визвольних змагань наших пращурів. Зустріч і концерт гостей з Києва організували голова Запорізької ОО КУН Василь Тимчина, а також члени УНП і НРУ. Гості відвідали острів Хортицю, де набралися козацької сили, а увечері виступили в переповненій залі БК "Орбіта".

Прес-служба
Запорізької ОО Конгресу

ЗА ЗНЕВАГУ УКРАЇНЦІВ – ДО СУДУ!

19 липня відбулася прес-конференція голови Тернопільської обласної організації КУН Володимира Ткача.

Приводом для зустрічі з журналістами стала публікація у газеті "У кожен дім" (№17 від 9 липня), у якій редактор Надія Худа у зневажливій формі змалювала образ українця. Хоч як це дивно, але газета належить відомому в місті підприємцю, депутату Тернопільської міськради, члену партії НСНУ Вадиму Перцю.

Щодо публікації, то у ній зокрема йдеться: "Українці (за винятком хіба що селян) є ледацюгами". Цитуємо далі: "Злодійкуватість та хабаркуватість стали найхарактернішими рисами сучасного українця". І ще: Національно-визвольна війна під проводом Богдана Хмельницького – "братовбивча громадянська"...

Поява такої публікації, вважає Володимир Ткач, не може не викликати обурення кожного свідомого українця. "Те, що українців (за винятком селян) називають ледарями – не що інше, як зневага всього українського народу. Чи може французький журналіст назвати ледарями весь французький народ? Чи може таке зробити німецький чи англійський журналіст? То чому і з якою метою зводяться наклепи на українців? Конгрес Українських Націоналістів не дасть нікому топтатися по нашій національній гідності", – заявив лідер тернопільських націоналістів. Далі Володимир Ткач розповів, що після появи публікації до обласної організації КУН телефонувала величезна кількість обурених тернополян, які вимагали вжити заходів щодо автора публікації; понад десять тернополян готові подавати на газету свої позови до суду. Володимир Ткач зазначив, що ще минулого тижня він телефонував до редакції і вимагав, щоб у наступному числі на сторінках газети було вибачення за образу українського народу. "Проте в номері за 16 липня такого вибачення не надруковано і, схоже, не буде його й у наступному числі". А тому, зазначив Ткач, КУН позиватиметься з газетою в суді, й для цього звернувся до Національної академії наук, щоб та дала наукову оцінку цієї статті. Серед кроків на поганьблення редакції можуть бути: пікетування редакції, збір примірників газети та їх публічний підпал (не редакції).

Володимир Ткач

Святослав Півторак

нація і держава
26.07 – 01.08. 2005 р.

ПРО НАБОЛІЛЕ

ЛЮДЕЙ ТРЕБА СЛУХАТИ

Багато років звертався я до прокурорів Миколаєва з приводу порушень мого права послуговуватись українською мовою та проявів зневаги до неї. Прокурори не захищали українську мову, вони щоразу повідомляли мені про захист державою російської мови.

Я вже подумав, що ті прокурори пришелепуваті, і не можуть второпати, про що я їм пишу. Тож я прийшов до обласної прокуратури з плакатом: "Шукаю порядного прокурора".

У той день було представлення прокурора Миколаївської області. З'їхалися прокурори міст і районів, приїхали новий прокурор області і заступник Генпрокурора. Дивилися вони на мій плакат, і ніхто не підійшов до мене. Не знайшов я порядного прокурора.

Даремно простояв сім годин біля прокуратури області. Казали ж мені перехожі, що порядних прокурорів немає, а я їм не вірив.

Анатолій Ільченко,
м. Миколаїв

ЛЯКАНА ВОРОНА КУЩА БОЇТЬСЯ

Ні для кого не секрет, що наші школи доведені до злиденного існування. Намагаючись хоч трохи поліпшити становище, педагог, який міг би бути обраний депутатом, поступається цим місцем якому-небудь грошовому мішкові, наприклад, власникові великого ринку. Це робиться, звісно, незадаром, а за гарантовану школам допомогу в ремонті приміщень, за комп'ютери, за подарунки директорам шкіл під усілякі формальні причини. За таку ж плату школи використовуються як плацдарми для агітації. Класних керівників не раз змушували проводити позачергові батьківські збори, на які буцімто ненароком заходив кандидат в депутати, бажаний директору. Звісно, він обіцяв допомагати і школі, і мікрорайону, де знаходиться школа, і навіть допомагав, бо вибори ж не останні в його житті.

Під час останніх президентських виборів багато вчителів були включені до складу дільничних комісій від Януковича і технічних кандидатів типу Корчинського. Переконані в тому, що Янукович таки переможе, вони, наївні, вихвалялися, що одержали від його команди по 500 гривень хабара. Коли ж перед третім туром склад комісій змінили, багатьом довелося попереживати, чи не доведеться через той хабар потрапити за грати? Переживали і директори, що залякували вчителів, які голосували не за Януковича.

На чергових виборах, звісно, тільки відчайдушні директори шкіл наважаться агітувати за всілякі голубі партії "врагіонів" України. Зате найжорстокіша боротьба розгориться за місцеві годівниці.

Тож педагогічна думка нині посилено працює над проблемою: як вберегти і себе, і своїх підопічних від ганебної участі в шахрайських комбінаціях. Поки що вчителі не придумали нічого кращого, як видворити зі шкіл всі оті комісії куди завгодно – в кінотеатри, будинки культури, на підприємства. Набридло півроку на кожному уроці говорити з учнями про те, за кого ми. Багато хто зарікся: під час наступної кампанії – ані пари з вуст про вибори. Ні колегам, ні учням, ні батькам. Лякана ворона куща боїться.

В. Бронішко,
м. Миколаїв

НОВА ВЛАДА НЕ ПОСПІШАЄ СТАТИ НА ЗАХИСТ СВОЇХ ГРОМАДЯН

Народна мудрість гласить: "Кожен народ має жити на землі, яку подарував йому Бог". Усі біди людства – від порушення цієї заповіді.

І цілком природно, що кожна держава, в першу чергу, сприяла працевлаштуванню своїх громадян на своїй Батьківщині і надавала їм перевагу в цьому перед усіма зайдами. Це природно, і не треба боятись звинувачень у націоналізмі.

А скільки робочих місць зайнято в Україні іноземцями, особливо на базарах. Селянинові, який привезе до міста свій товар, не дають місця для торгівлі, пропонують здавати їм товар за безцінь. Таких прикладів – багато.

Дуже прикро, що і нова влада не поспішає стати на захист своїх громадян-українців. Чи українців вже не існує, якщо вірити новим паспортам?

О. Петренко,
м. Харків

НІ! – СЕПАРАТИЗМУ

Коли почитаєш севастопольські газети, то здається, що все населення з нетерпінням чекає на особливий статус для свого міста. А що він (статус) може дати місцевому населенню?

На вулицях Севастополя мітингують, пікетують: "Закону о Севастополе – да", "Мы выступаем за принятие закона о Севастополе. Мы за Россию" і стоять під російськими прапорами.

Поки не буде виведений російський флот із Севастополя – ніякого особливого статусу місту не надавати. Це крок до сепаратизму. Ми ще не забули, що представники севастопольської міської влади брали участь у сепаратистському шабаші у Сєвєродонецьку.

Н. Костюк,
м. Севастополь

ОГЛЯД ЛИСТІВ

НЕ БУДЕ ПРОЩЕННЯ ВАМ, ЮДИ

В листі до редакції Богдан Кушнірік з Тернополя пише: "Я – син бандерівця, але в дитинстві "помер": маму вивезли на Урал, а я до 1953 року був Ганиш Богдан Григорович (прізвище дідуся по матері)". Після смерті Сталіна Богдан Кушнірік відчув себе так, як співав колись Устим Кармелюк:
Хоч, здається не в кайданах,
А все ж не на волі...

Гіркотою пронизаний і такий фрагмент листа: "Приходив на збори "Спілки дітей репресованих". Не сподобались внутрішні інтриги. Запрошували як поета на різні концерти і творчі зустрічі. Оце і вся співпраця". Така млявість особливо небезпечна на тлі шаленої активності нашого історичного ворога та його прислужників-хрунів, яких Богдан Кушнірік таврує гнівними словами:

Не буде прощення вам, юди –
Хозарське кублище зміїне!
Яким же падлом треба бути,
Щоб зрадить неньку Україну!

Про байдужість, що межує зі зрадою, пише і киянин **Микола Завадовський**, який нещодавно випустив збірник "Преступления и наказание сионо-комунистической власти СССР, России, Украины...": "Свій збірник я безкоштовно розіслав багатьом директорам українських науково-дослідних інститутів та вищих навчальних закладів, депутатам Верховної Ради, іншим значним персонам. Тільки сім із сімдесяти цих недавніх читачів товстенних томів класиків марксизму-ленінізму дали собі труд проглянути 138 сторінок моєї праці і дати відповідь, як заведено між інтелігентами..."

Про типового великомасштабного зрадника пише **Микола Галичанець** з Тернополя. Звертаючись до сумної пам'яті Президента України Леоніда Кравчука, який ще й досі ходить у нардепах, автор гнівно заявляє:

"Ви, Леоніде Макаровичу, разом з Леонідом Даниловичем створили таку "незалежну" державу, де партократи й кримінал стали мільйонерами, а нація перетворена на жебраків без зарплат і пенсій. Мільйони наших земляків змушені були покинути "незалежну" кравчуківсько-кучмівську державу, втікати від злиднів на заробітки. А ви ще й чванитеся, що ви творці "національної незалежної держави"? Соромтеся! Нація давно вас зневажає і ненавидить, тому не рядіться в національні герої".

У наші дні ренегати, натягаючи на себе псевдодемократичні міхи, зі шкіри лізуть, аби догодити московському "старшому брату", зробивши їдо мову державною в Україні. Голова Херсонського міського літературного товариства "Дніпрова хвиля" **В. Петренко**, секретар **Т. Карпець**, члени **Г. Терещенко**, **А. Чоботар** та інші в зверненні до Президента, Прем'єр-міністра, Голови Верховної Ради України, народних депутатів заявляють: "Було б доцільно, на нашу думку, прийняти такий закон про статус депутатів усіх рівнів, який би унеможливлював обрання депутатом громадянина, що не володіє державною українською мовою. В українські паспорти треба повернути графу "національність". Відсутність її дозволяє безбатченкам симоненкам, морозам, януковичам, вітренкам та до них подібних здіймати галас на весь світ про "переслідування" російської мови в Україні. Та якби вони самі були справжніми українцями, то запитали б того Кучму, чому за роки його президентства в Росії не було відкрито жодної української школи, не випущено жодної української газети. Криводушний Мороз, коли був спікером Верховної Ради, мовчав, коли закривалися українські школи у Донецьку, Луганську, Харкові. Вболівальники за статус російської мови, мабуть, вважають цілком нормальним той стан, коли наш телерадіоефір майже стовідсотково заполонила та ж російська мова, а прилавки магазинів опанувала російськомовна література. Чиновники усіх рівнів вживають на службі таку близьку серцю манкурта російську мову. Хто ж ви тоді, симоненки, морози, януковичі, кучми?.. Якби ви були українцями, колисаними під українську пісню, на традиціях і звичаях наших вихованими, то не вмерла б у ваших серцях любов до рідного слова і не допомагали б ви зайдам, які протягом століть нищили все українське".

На підставі сфабрикованих звинувачень семеро ні в чому не винних запорізьких хлопців згідно з вироком суду відбуватимуть найвищі строки позбавлення волі. Ні родичам, ні юристам не допомогло звернення в апеляційний суд. Це сталося чотири роки тому. Досі не відреагувала, хоч і змінилася в країні верховна влада, на знущання з юнаків головний правозахисник Ніна Карпачова. З цього приводу мешканець села Балки Запорізької області **Леонід Вітряк** пише: "Якщо в Іраку над кимсь познущаються чи ще в якійсь країні поб'ють когось, то наші ЗМІ відразу піднімуть галас на увесь світ. Та й Ніна Іванівна тут же заявить свій протест. А хто ж захистить простого українця?".

Хотілося б завершити цей огляд поетичними рядками уже згадуваного сина бандерівця **Богдана Кушніріка**:

Замовкніть, гниди, –
ще знайдеться бук,
Ще мій народ візьметься
за лопати,
І ми очистимо Вітчизну від гадюк, –
Не буде Сруль над нами панувати!

Василь Заєць

50 РОКІВ ПОДВИГУ ПІДПІЛЬНИКІВ ОУН-УПА

В центрі Житомирської області серед лісів і житніх полів заховалось тихе село Сушки. Якщо їхати від нього до Коростеня, то шлях проляже ще через одне знамените село – Вигів, батьківщину гетьмана І. Виговського.

9 липня ц.р. до с. Сушки прибули кілька делегацій із Коростеня, Житомира, Києва, Ірпеня, Вишгорода, Фастова, щоб вшанувати пам'ять бійців підпілля ОУН-УПА. 8 липня 1955 р. на околиці цього села прийняли останній бій із карателями КДБ сотенний загону УПА "Заграва" Володимир Кудря ("Роман", "Орест", "Бурлака") та керівник СБ загону Олександр Усач ("Лис", "Микита"). В нерівному бою вони загинули геройською смертю.

Довший час їхня могила була забутою, імена заховані в архівах КДБ. Коростенська станиця Братства ОУН-УПА за сприяння Житомирської обласної та Коростенської районної організацій Всеукраїнського об'єднання ветеранів віднайшли імена героїв та впорядкували їхню могилу. На місці останнього бою героїв, під розлогою липою та високою ялиною (свідками тієї події) встановлено великий гранітний камінь, на полірованій поверхні якого викарбувано імена борців за Україну. Цей пам'ятний знак встановлено силами і коштом Коростенської станиці Братства ОУН-УПА, голова станиці – Галина Жемацкас.

9 липня біля могили мужніх бійців було людно й урочисто, майоріли державні прапори, стяги КУН, ОУН(р), НРУ. Могилу накрили вінки і квіти від Київського крайового братства ОУН-УПА, Коростенської станиці та Житомирської обласної організації Братства, Всеукраїнського об'єднання ветеранів, Житомирського козацького коша, Житомирської обласної організації "Просвіта", окремих громадян. Навколо могили – почесна варта молодіжного козацького куреня Міжнародної асоціації "Козацтво".

Після поминальної панахиди Г. Жемацкас відкрила урочистий мітинг. В центрі зібрання – вояки УПА, ветерани національно-визвольної боротьби: Ольга Орловська, Карпо Шостак, Михайло Франчук, Галина Жемацкас, які зі зброєю в руках боролися з радянським режимом, зазнали від нього переслідувань, тортур, тюрем, каторги. Організатори та гості виступили зі словами шани на адресу героїв-підпільників та справедливих докорів до нинішньої української влади, яка ніяк не спроможеться на державне визнання героїчної боротьби ОУН-УПА. Між виступами промовців лунали повстанські та стрілецькі пісні у виконанні хору Житомирської обласної організації ВОВ.

Легендарну "Червону калину" співали всі присутні, і ця пісня борців за свободу линула і над тихими вуличками села, і над сусіднім житнім полем, і довго ще бриніла в душах людей.

Багато таких могил героїв є на Житомирщині, де до середини 50-х років минулого століття вели нервну боротьбу із радянським репресивним режимом підпільники ОУН(р) та вояки УПА.

Слава цим борцям за свободу і державну незалежність України, яка б не настала без цієї героїчної боротьби.

Володимир Підіпригора.

На світлинах: Галина Жемацкас – голова Коростенської станиці Братства ОУН-УПА зі старшинами Житомирського козацького коша; почесна варта біля могили підпільників.

"СКАЗАНЕЦЬ" МИХАЙЛА ІВАНЦІВА

Весна іде, весняні дні,
А я лиш смерті ожидаю,
Вже сонце світить не мені,
І не мені пташки співають.

Мене судили на розстріл
За те, що любив Батьківщину,
Що не утратив юних сил
У боротьбі за Україну.

Та я не каюсь і вірю в те,
Що з бурі, грому, хуртовини
Свобода волі розцвіте
По всіх просторах України.

А поки що – прощайте всі,
З ким мене доля поріднила,
Прийміть привіт останніх дум моїх,
Поки ще не взяла могила.

В степу друг не поховає,
І не сплетуть мені вінець,
Лиш тихо вітер заспіває,
Що вже прийшов тобі кінець.

Прощай, Палію, мій вірний друже,
Я більше не буду
з тобою розмовляти.

Ти залишився в Кенгірі за гратами,
А я буду на чужині
в сирій землі лежати.

Прощайте, надходить
час вічної розлуки,
В думках цілую всіх я Вас,
Жду, коли скінчаться всі муки,
Коли вже прийде смертний час.

А Ви, як повернетесь на Україну,
То розкажіть рідним,
знайомим, усім,
Як я тут жив і як загинув,
І передайте ненці мій привіт.

Степам, ярам і горам синім,
Де сонце золотом красить
Вершки гранітні Верховини –
Прощайте всі у тую мить.

Прощайте всі, кого я знав
В лавах за честь народу,
Хто свою зброю ще не склав
За Україну і свободу.

М. Іванців,
Кенгір, 1953 р.

***

Цей вірш "Сказанець" був написаний Михайлом Іванцівим у кенгірській камері, вікно котрої було розбите і заткане фанерою. Михайло задумав написати цього вірша, та не було на чому. Він побачив фанеру, зняв її і написав свою останню думку, після того поклав фанеру на місце.

Коли майстрів направили засклити вікно, вони зняли ту фанеру і побачили написані рядки. Вони для них у деякій мірі були не зовсім зрозумілими, а тому майстри забрали ту фанеру і передали політв'язням. І та фанера передавалася з рук в руки і таким чином потрапила до мого кращого друга Дмитра Базиліка, котрому після звільнення не можна було їхати додому. Він залишився на поселенні, а я поїхав додому і з Дмитром листувався. Дмитро знав добре Іванціва, побачив моє прізвище, відписав до мене листа і переписав мені листа Михайла. Прочитав я листа і зрозумів, що то за вірш. Але вірша прочитати без перерви я не зміг, тому що сльози заливали мої очі, хоч, може, не слід мужчині в такому признаватися, але скажу правду, що я плакав, як мала дитина, не міг себе здержати від того жалю.

Жінка прибігла з кухні і питає: "Що з тобою?", а я не міг і слова промовити. Я з Іванцівим був в одній бригаді, спали разом на верхніх нарах, разом їли і так в дружніх стосунках прожили разом з травня до вересня. Після того мене призначили на етап. Ми з Іванцівим обнялися і попрощалися. Нас зібрали більше 100 чоловік і відвезли до Кенгіру, і я більше Михайла не бачив. У Кенгірі ходила чутка, що начебто Іванціва привезли в кенгірську закриту тюрму в слідчий ізолятор за те, що написав книжку антирадянського змісту, яку під час обшуку знайшли. Я ніколи не думав, що його за те розстріляють, а лише добавлять термін ув'язнення. І за допомоги Всевишнього ми з часом зможемо зустрітися. А тут замість зустрічі – Іванців у могилі. Тому я з таким жалем зустрів ту трагічну звістку.

Через якийсь час табір ліквідували, і ті наглядачі, котрі в зоні працювали, стали зустрічатися з нашими хлопцями, колишніми політв'язнями. Моєму другу Дмитру Базиліку наглядачі розповіли про Михайлову кончину. Коли Іванціва після суду виводили зі смертної камери на розстріл, йому руки закували в кайданки, ще й скрутили спеціальною болванкою, котру перев'язали через потилицю, аби він не міг нічого говорити. Михайло намагався щось сказати на прощання, але не можна було нічого зрозуміти.

Завели Іванціва за зону біля конбази, там поряд знаходився кам'яний кар'єр, а з протилежної сторони – цвинтар в'язнів. Під кар'єром Михайла розстріляли. Він пролежав там цілу добу, а на другий день направили туди грейдер, котрий тіло Іванціва засунув в ямисько, звідки вибирали камінь, а збоку на цвинтарі закопали слупок, на якому викарбували прізвище Іванціва і його табірний номер. Отак хоронили наших братів і сестер...

Іванців був незвичайною людиною. Він своїм словом вмів запалити душу політв'язнів, у нього був високий патріотизм і щира любов до України. І ці прекрасні національні якості відчуваються у його вірші. Він знав, що через пару днів його розстріляють, і в такій тривозі зумів зосередити свої думки й написати такого патріотичного вірша, в котрому попрощався з Україною, з рідними, друзями і своїми чудовими Карпатами. І наголосив на тому, аби ми, його друзі, розказали всім, як він з нами жив, як загинув і за що віддав своє молоде життя.

Я вважаю, що його трагічна доля є частиною нашої історії і допустити, аби прізвище Іванціва пропало безслідно, ми, колишні політв'язні і справжні українці, такого права не маємо і мати не можемо. Тому я від вас, від себе звертаюся до керівників Івано-Франківської області, керівників Отинії з проханням увічнити пам'ять Михайла Іванціва, назвати його іменем вулиці в Івано-Франківську та Отинії. Михайло Іванців заслуговує на таку шану.

Слава Україні! Героям Слава!

Палій Михайло Петрович,
вул. Січових Стрільців 6-8,
м. Теребовля,
Тернопільська область

ШЛЯХАМИ ДНІПРОВСЬКОЇ ДИВІЗІЇ

15 липня 1919 р. повстанці дивізії отамана Данила Зеленого (Терпила) звільнили від більшовицької окупації Переяслав. Цього ж дня в місті зібралось народне віче й під головуванням Зеленого одностайно прийняло історичне рішення – денонсувати усі статті Переяславського договору 1654 р. між Українським урядом Б. Хмельницького та московським царем.

З неменшим запалом боровся Зелений і з тодішніми новітніми колонізаторами – московською більшовицькою навалою та денікінською армією. До цього часу в народі на батьківщині Зеленого живе схвальна пам'ять про нього. Адже саме отаман Терпило, як ніхто інший, виступав збройно і політично за права селян і городян, організував планомірне і справедливе надання орної землі та угідь у власність селян-землеробів на теренах Київщини.

Дніпровська дивізія отамана складалася з чотирьох укомплектованих полків і не відчувала нестачі в бійцях. Вона стала міцною підпорою армії УНР у спільних діях проти загарбників України.

16-17 липня рідними місцями народного отамана та його бійців пройшла пропагандистсько-дослідницька експедиція, організована Конгресом Українських Націоналістів та Київським крайовим братством ОУН-УПА. До складу загону дослідників героїчної історії України ввійшли члени Обухівської районної організації КУН, представники обласного проводу КУН, братчики ОУН-УПА з Києва та Фастова.

Експедиція почала свою роботу із села Германівки, де живуть перекази про події Визвольних змагань 1918-1920 рр. Велику кількість свідчень про діяльність отамана і його збройних формувань в Германівці зібрав голова місцевого осередку КУН Іван Кудря. Головою села обрано Анатолія Шафаренка, він же очолює місцеву козацьку громаду. Пан Анатолій береться встановити коштом сільської ради меморіальну дошку на честь отамана Зеленого, спадкоємця і продовжувача справи Виговського і Мазепи. Жителі Германівки поставили свої підписи за увічнення пам'яті отамана.

Заїжджаємо в Григорівку. Тут мешкав останні роки свого життя після каторги і заслання в Росії рідний брат Данила Зеленого. Є люди, що добре пам'ятають старого Терпила, політичного в'язня ГУЛАГу і засланця.

Виїжджаємо на високі кручі понад Ступною і Дніпром. Праворуч – сині води Канівського водосховища. Тут, на цих кручах і берегах, гартувалась повстанська сила, гуляла козацька вольниця, виборювалась українська незалежність.

На березі Дніпра, під високою Трипільською кручею сплітаємо урочистий вінок, який на човні під похиленими державним і націоналістичним стягами провозимо понад берегом. На стрижні ріки, де добра течія, опускаємо вінок повстанської слави на воду. Слава героям, які полягли в боях за свободу і незалежність України!

У неділю зранку в Обухові, в мікрорайоні Піщана, що на вул. Київській, експедиція виставила агітаційні пікети, організувала розповсюдження листівок про Терпила (Зеленого), газети "Нація і держава", провела збір підписів за увічнення пам'яті народного ватажка.

Пошуки даних про Дніпровську дивізію, її діяльність, пошуки нащадків учасників визвольних змагань триватимуть.

Володимир Підіпригора

нація і держава
26.07 – 01.08. 2005 р.

ГЕРОЇ БОРОЛИСЯ ДО КІНЦЯ

Це сталося 55 років тому в селищі Товсте Заліщицького району на Тернопільщині.

Напередодні великої депортації українців із Закерзоння в Івана Мотички (1907–1996 рр.) та його дружини Марії (1914 р.н.) заквартирували три повстанці: Василь Мельник (1927 р.н., псевдо "Хмель", із с. Кошилівці), Василь Вінтонів (1926 р.н., псевдо "Ясень", із с. Нагірянка), "Славко" або „Вир" – вісімнадцятилітній юнак, прізвище і місце народження якого невідомі. Їх привели зв'язківці із с. Ворвулинці. У жовтні 1948 року прибув Мирослав Гук (псевдо "Григор", 1920 р.н., із с. Павлокома на Закерзонні), колишній референт пропаганди Перемиської округи.

Четвірком цим повстанцям належить заслуга в організації підпільної друкарні – структурної одиниці Крайового Проводу ОУН "Поділля" ім. Ярослава Старуха – "Стяга", члена Проводу ОУН і провідника Закерзонського Краю у 1945-47 рр.

Переконавшись у надійності господарів, підпільники навесні 1948 р. почали влаштовувати під хатою криївку. Орися Вугляр, донька Мотичків 1931 р.н., розповідає, що друкарський апарат приносили окремими деталями "Ясень" та "Хмель", потім до них долучився Мирослав Гук. Зібрали друкарську машину, закупили туш, альбоми для малювання, і восени 1948 року друкарня розпочала свою роботу.

На друкарському апараті працювали в основному "Ясень" і "Славко", на друкарських машинках – "Хмель" та "Григор". Тексти для листівок складав "Григор", а деколи й Орися Вугляр, яка працювала в редакції місцевої районної газети. Це були Звернення до колгоспників, "стрибків", молоді, вірних УГКЦ. Друкувались також журнали "До Волі" і сатиричний журнал "Хрін". Малюнки виконував "Григор" (колишній студент архітектури Львівського університету), а різьблення матриць забезпечував керівник надрайонного Проводу ОУН Володимир Гнибіда, псевдо "Неплюй", уродженець с. Іванків Борщівського району.

Найінтенсивніше друкарня діяла у 1949 році. Готові листівки й журнали друкарі виносили наверх, запаковували у спеціальні мішки, пошиті із церати, і розносили у різних напрямах.

Хто видав криївку – невідомо. 7-го травня 1951 року о 10 годині ранку до Товстого приїхали дві автомашини емдебістів із Чорткова шукати криївок.

О 6-й годині вечора на подвір'я Мотичків зайшли 16 осіб. Начальник відділу боротьби з бандитизмом Товстенського РВ КДБ капітан Шалигін запитав господарів: "Де схрон?" Донька Орися голосно відповіла, що ніякого схрону у них немає. Тоді Шалигін відкрив папку, що мав із собою, взяв лопату, кроками відміряв від стіни сіней і лопатою вдарив у дерев'яне віко криївки. План був точний.

Орисі зв'язали руки і ноги, кинули під паркан. Коли відкрили криївку, звідти пішов дим. Під'їхали працівники райкому партії, навіть перший секретар Шличок. Хтось із гебістів сказав: "Поют". Хлопці відспівали гімн, пролунали три сухі постріли. Гебісти в протигазах полізли в криївку. Усі три підпільники лежали біля входу, обнявши один одного, їх повитягали нагору. В криївці було знайдено чотири друкарські машинки, 15 кг. друкарського шрифту, близько 80 тисяч примірників листівок, радіоприймач "Родіна", зброю, набої.

Керівника і організатора друкарні Мирослава Гука заарештували 28 квітня 1951 року на території Золотопотіцького району. Розстріляли його 14 березня 1952 року. Родину Мотичків засудили 24 липня 1951 року в Тернополі на 25 років таборів суворого режиму і 5 років позбавлення громадянських прав. Івана відправили в табори Омська, Марію – у Мордовію, Орисю – в Казахстан. Вражає висока свідомість і патріотизм підпільників друкарні, яка діяла на останньому етапі збройної боротьби, коли боролись лише одинокі відділи ОУН-УПА, інколи без достатнього організаційного керівництва та зв'язку.

***

20 червня цього року, після відправи в головному греко-католицькому соборі, громада УГКЦ селища Товсте, з'єднавшись із громадою Української Православної Церкви Київського Патріархату колоною, з хоругвами вирушили до могили борців за волю України. На могилі відправили молебень і панахиду священики УГКЦ Ігор Леськів та УПЦ КП Олексій Паланичка. Громадське віче відкрив голова братства ОУН-УПА "Лисоня" Заліщицького району Степан Ковальківський. Слово на могилі виголосили: міський голова Володимир Дронц, голова місцевого осередку НРУ Михайло Біловчук; старший науковий співробітник історико-меморіального музею політичних в'язнів Ігор Олещук; довголітній в'язень політичних таборів Михайло Баканчук. Учні середньої школи Маріанна Бакалюк та Євгенія Гавчук прочитали патріотичні вірші. Віче закінчилось виконанням всіма присутніми Державного гімну "Ще не вмерла України".

Ігор Олещук,
старший науковий працівник
історико-меморіального
музею політв'язнів,
м. Тернопіль

На світлинах:
Мирослав Гук. Нар. 1920 р. у с. Павлокома Перемишльського повіту (нині Польща). Організатор підпільної друкарні Крайового Проводу „Поділля" ім. Я. Старуха "Стяга" у смт. Товсте. Розстріляний МДБ 14 березня 1952 р;
Орися Мотичка-Вугляр. Заготовляла матеріали для підпільної друкарні, подавала друкарям всебічну допомогу (політв'язень);
Одна з листівок підпільників.

Календар українського націоналіста

27 липня 1649 р. – Б. Хмельницький переміг поляків під Збаражем.
28 липня – Рівноапостольного Володимира.
29 липня 1865 р. – народився Андрій Шептицький, митрополит Греко-Католицької Церкви, український громадсько-політичний діяч.
30 липня 1899 р. – нар. Володимир Горбовий, провідний діяч ОУН.
30 липня 1919 р. – УГА розбила більшовиків біля м. Деражні.
30 липня 1920 р. – постала Українська військова організація (УВО) під проводом Євгена Коновальця.
31 липня 1924 р. – польський уряд заборонив застосування української мови в державних закладах України.
31 липня 1649 р. – у бою з литовською армією загинув козацький полковник Михайло Кричевський.
31 липня 1940 р. – радянські каральні органи завершили третій етап депортації населення західних областей України (240 тис. чол.).
1 серпня – День Військово-морських сил України.
1 серпня 1913 р. – померла Леся Українка.

З хати до хати, з рук до рук!

Українську
Самостійну Соборну
Державу!

Воля
народам!
Воля людині!

УКРАЇНСЬКІ СЕЛЯНИ!

Щоб заломити Ваш одностайний спротив І загнати Вас у колгоспне ярмо, сталінські злочинці й залякують Вас вивозом на Сибір. Не піддавайтеся цим залякуванням! Пам'ятайте, що від Сибіру і колгосп не врятує. Кого ворог призначив на Сибір, того вивезуть навіть тоді, коли вступить до колгоспу. Хіба ж зі Східної України мало вивезено на Сибір, хоч там і є колгоспи?

Ви боїтеся, щоб не вмирати на Сибірі від голоду і холоду. Але не забувайте про те, що, як вступите до колгоспу, то будете вмирати від голоду й тут. Усіх не вивезуть! Однак, якщо Ви настрашитеся Сибіру і вступите до колгоспу, то будете гинути від голоду всі. Стріне Вас те ж саме, що наших братів зі Східної України в 1946-47 рр. Вони ще могли прийти до Вас за хлібом. А куди підете Ви? Подумайте над цим!

Коли Ви будете мати хліб, то зможете післати й тим, що на Сибірі. Що ж пішлете Ви тоді, коли вступите до колгоспу? Що ж вишлють Вам, коли і Вас з колгоспу вивезуть на Сибір? Тоді будуть вмирати від голоду і ті, що на Сибірі, і ті, що тут у колгоспі.

Селяни! Не вступайте до колгоспу, хоч би як скажеників і хоч би що робив ворог! Знайте одне: Сибір – це каторга і голод для частини людей, колгоспи – це каторга, голод і смерть для всіх!

ГЕТЬ СТАЛІНСЬКІ КОЛГОСПИ З УКРАЇНИ

ГАНЬБА УСІМ СЛАБОДУХАМ, ЩО ЗАЛОМИЛИСЯ У БОРОТЬБІ ПРОТИ КОЛГОСПНОГО ЯРМА!

СМЕРТЬ МОСКОВСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКИМ ГНОБИТЕЛЯМ!

ХАЙ ЖИВЕ ВІЛЬНИЙ І ЗАМОЖНИЙ СЕЛЯНИН В УКРАЇНСЬКІЙ САМОСТІЙНІЙ СОБОРНІЙ ДЕРЖАВІ!

ХАЙ ЖИВЕ ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ І ЇЇ КЕРІВНИК СТЕПАН БАНДЕРА!

УКРАЇНСЬКІ РЕВОЛЮЦІОНЕРИ

Друкарня ш. Ярослава Старуха-СТЯГА, 1949.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

В.о. головного редактора Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970 видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Ілля Богданюк	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!